

Fidel, befriaren

Pepe Viñoles, Tidskriften *Liberación*

Vi som deltog i den världsomfattande 80-års hyllning av Fidel som Ecuadors Guayasaminstitut tog initiativ till i Havanna, fick också möjlighet att värdera det genomslag hans idéer och handlande har haft i världen under nästan ett halvt århundrade, oupplösligt förknippade med den kubanska revolutionens landvinningar.

Vi som sedan januari 1959 vant oss vid att följa hur revolutionen under Fidels ledning genomfört det ena reformprogrammet efter det andra för att skapa verklig frihet och social rättvisa på ett sätt som aldrig tidigare förekommit någonstans i Latinamerika; vi som samtidigt blivit varse USAs ända från början tvångsmässiga aggressionspolitik för att med alla till buds stående medel förhindra Kubas utveckling, för att krossa revolutionen och uppnå sitt urgamla mål att införliva ön med det egna territoriet; för alla oss bekräftade mötet i Havanna att de idéer och de drömmar revolutionen närt inte bara har kunnat överleva utan att de idag inspirerar miljoner människor i alla världsdelar.

Fidel och hans generation tog till sig José Martí's ord och lade principen "Mänskligheten är vårt fosterland" som grund för det kubanska folkets praktiska handling. Det fick vi djupt gripande exempel på i kollokviet's olika seminarier. Där talade inte bara de som har varit och är solidariska med Kuba, utan de som ville uttrycka sin tacksamhet och vittna om Fidels och Kubas solidaritet i den strid jordens fattiga utkämpar för frihet och rättvisa. Detta solidariska bistånd har tagit sig såväl militära som politiska uttryck, det har handlat om utbildning, vetenskap, kultur och hälsovård, det har utsträckts till folken i Latinamerika, Asien och Afrika i en omfattning och på ett sätt som inget land i världen någonsin tidigare ens har föreställt sig.

Algerier berättade hur de så tidigt som 1960 fick kubansk hjälp i kampen för sin självständighet, afrikaner talade om hur de inte bara fick stöd för att frigöra sig från kolonialismen utan också hur många tusentals kubanska kämpar bidrog till att för evigt begrava den förhatliga apartheidregimen, vietnamesiska och laotiska veteraner talade om hur de besegrade USA och hur Kuba bidrog och latinamerikaner, kvinnor och män, unga och gamla om hur de under mer än fyra årtionden alltid kunnat räkna med Kubas och Fidels villkorlösa vänskap och solidaritet. Där fanns också många politiskt aktiva, intellektuella och andra från Europa.

Fidel var bara 32 år när han och hans skäggiga gäng tågade in i huvudstaden. Och när Imperiet varken kunde köpa honom eller med hot få honom att avstå från sitt löfte att leda de fattigas revolution för de fattiga, inleddes de första mediekampanjerna med tillmälet "diktator", för att snart fördomsfullt och vidskepligt kompletteras med epitetet "kommunist".

Under nästan 50 år har den ena USA-regimen efter den andra, från Eisenhower till Bush Jr, med miljontals dollar,

mordförsök, terroristangrepp, förföljelse, utpressning, påtryckningar, militär invasion, ekonomisk och diplomatisk blockad och en strid ström, dag och natt, månader och år av lögnaktig smutskastning för att undergräva det kubanska samhället och förgifta människors själar runt om i världen med syfte att isolera Kuba.

När de frågor som påverkar levnadsförhållandena för världens fattiga har uppmärksammats internationellt har Fidel alltid legat före och inte bara redan levererat diagnosen utan också föreslagit alternativa, möjliga lösningar.

Så var det när han tidigt varnade för utlandsskuldens växande cancersvulst, för nyliberalismens härjningar och för miljöförstörelsen och när han kunde förbereda folket och i tid varna för en trolig utplåning av Sovjetunionen och hela dess system.

Kuba har kunnat övervinna alla de hinder och fällor den nordamerikanska imperialismen och dess medlöpare tvingat på dem, och alla andra svårigheter som drabbat landet. Ett viktigt skäl är att Fidels politik alltid har haft etiken som grund: att satsa allt för allas väl. Från första början bröt han med dogmerna och determinismen för att med sin legendariska pedagogik övertyga folk om att det alltid är möjligt att kämpa för att ändra världen, och genom det kubanska folkets exempel förmedla detta till hela mänskligheten. Eller som den argentinske filmaren Pino Solanas uttryckte det under kollokviet: "Fidel och detta folk har visat att det är möjligt att strunta i alla 'det går inte'".

För mig är Fidel en befriare, en inspiratör, en människa som hjälper oss att tänka och att reagera mot missmod och svartsyn. Och min bild av honom är densamma som jag hade som grabb när han kom ner från bergen i Sierra Maestra: En befriare.
(översättning Eva Björklund)

Den 30:e på kvällen var det jättekonsert, "Alla röster, allas", på den stora antiimperialistiska friluftsteatern på Malecon (strandvägen), mitt emot USAs gamla ambassad, nuvarande "intressekontor". Pablo Milanes, Daniel Viglietti och Silvio Rodriguez inledde en unik samlingskonsert med gräddan av kubanska och latinamerikanska musiker, unga och gamla. Och Miriam Makeba som kom med hälsning från Afrika. Den började vid 9-tiden och höll på till 5 på morgonen, innan alla artister hunnit uppträda.